

Laodicea – Nummer tre

Vilka är reglerna?

Jeff Pippenger

2023-08-30

”Vi bör själva veta vad som utgör kristendomen, vad som är sanningen, vad den tro är som vi har mottagit, vad Bibelns regler är — de regler som har givits oss från den högsta auktoriteten.” The 1888 Materials, 403.

Under flera år har Future for America påvisat att de sju församlingarna i Uppenbarelseboken inte bara representerar det moderna Israels historia från apostlarnas tid till världens slut, utan att de sju församlingarna också representerar det forntida Israel från Moses tid fram till steningen av Stefanus. Adventismens pionjärer undervisade inte om denna sanning, men de förstod och använde de principer som fastställer denna sanning. Jesus anger slutet från begynnelsen, och det forntida Israel representerar det moderna Israel. Därför fanns varje sanning som utgör en del av det moderna Israels profetiska kännetecken också i det forntida Israel.

Före den milleritiska historien var den traditionella kristna uppfattningen om de sju församlingarna att de representerade de faktiska församlingarna i Mindre Asien på Johannes tid. Den traditionella uppfattningen förstod också att råden till de enskilda församlingarna även kan förstås som särskilda råd till olika församlingar genom den kristna historien, och vidare att samma råd och varningar gäller för enskilda kristna. Man förstod också att de sju församlingarna representerar sju perioder i kyrkans historia från lärjungarnas tid till världens ände. Dessa perspektiv föregick den milleritiska historien. Dessa fyra insikter om de sju församlingarna, vilka utgör den traditionella uppfattning som föregick William Miller, var och är grundade på den ”historicistiska” tolkningen av Bibeln. Det var denna metod som Guds änglar ledde William Miller att anta.

”De sju församlingarna i Asien är en historia om Kristi kyrka i hennes sju gestalter, i alla hennes vindlingar och vändningar, i all hennes välgång och motgång, från apostlarnas dagar ända till världens ände. De sju sigillen är en historia om jordens makters och konungars handlingar gentemot kyrkan, och om Guds beskydd av sitt folk under samma tid. De sju basunerna är en historia om sju särskilda och svåra domar som sänts över jorden, eller det romerska riket. Och de sju skålarna är de sju sista plågorna som sänts över det påvliga Rom. Med dessa är många andra händelser blandade, invävdade såsom tillflödande strömmar, och de fyller den stora profetians flod, till dess att det hela utmynnar för oss i evighetens ocean.”

”Detta, enligt min mening, är uppläggningsen av Johannes profetia i Uppenbarelseboken. Och den människa som önskar förstå denna bok måste ha en grundlig kunskap om andra delar av Guds ord. De bilder och metaforer som används i denna profetia förklaras inte alla i densamma, utan måste återfinnas hos andra profeter och förklaras i andra avsnitt av Skriften. Därför är det uppenbart att Gud har avsett studiet av helheten, till och med för att vinna en klar kunskap om någon enskild del.” William Miller, Miller’s Lectures, volym 2, föreläsning 12, 178.

Syster White instämmer i och upprätthåller den "historicistiska" uppfattning som Miller omfattade, men hon tillade en djupare insikt i Uppenbarelseboken än den Miller såg, ty Miller hade inte förstått helgedomen sådan den verkligen är. Han uppfattade helgedomen som jorden. Syster White insåg att när Jesus framställde de förutsägelser som återges i Uppenbarelseboken, gjorde Kristus det i samband med sitt verk som den himmelske Översteprästen.

När Johannes vänder sig om och ser Kristus, vandrar Han bland ljusstakarna i prästerliga kläder, och ljusstakarna är placerade i det heliga, och därför i historien efter Hans himmelsfärd, men innan Han gick in i det allra heligaste år 1844. Miller kunde inte ha förstått betydelsen av denna verklighet. Inte heller skulle Tyndale, Luther eller John Wycliffe eller någon av de tidiga reformatörerna ha gjort det. Sanningen är progressiv och lyser klarare och allt klarare fram till den fullkomliga dagen.

"Den stora princip som så ädelt försvarades av Robinson och Roger Williams, att sanningen är fortskridande och att de kristna bör stå redo att ta emot allt det ljus som kan skina från Guds heliga ord, förlorades ur sikte av deras efterkommande. De protestantiska kyrkorna i Amerika — och även de i Europa — som så högt gynnats genom att ta emot reformationens välsignelser, underlät att gå vidare på reformens väg. Fastän några få trogna män från tid till annan framträdde för att förkunna ny sanning och avslöja länge omhuldade villfarelser, nöjde sig flertalet, liksom judarna på Kristi tid eller papisterna på Luthers tid, med att tro såsom deras fäder hade trott och att leva såsom de hade levt. Därför urartade religionen åter till formalism; och villfarelser och vidskepelser, som skulle ha kastats åt sidan om kyrkan hade fortsatt att vandra i ljuset från Guds ord, behölls och omhuldades. Så dog den anda som reformationen hade ingivit gradvis ut, till dess att det nästan fanns lika stort behov av reform i de protestantiska kyrkorna som i den romerska kyrkan på Luthers tid. Där fanns samma världslighet och andliga dvala, en liknande vördnad för människors åsikter och ett ersättande av mänskliga teorier för läran i Guds ord." *The Great Controversy*, 297.

Om det faktum att sanningen utvecklas stegvis genom historien inte erkänns, kan betydelsen av något nytt ljus i denna sista generation mycket väl vara omöjlig att urskilja. När en människa upphör att förstå den progressiva naturen hos "sanningen", börjar hon automatiskt förlita sig på traditioner, sedvänjor och fallen mänsklig vägledning.

Den metodologi som Miller använde är ett vägmärke som löper genom hela den profetiska linje som framlägger ett vittnesbörd om utvecklingen av den bibliska sanningen som började med apostlarna. Ändå finner vi i det vägmärke som representeras av Miller en början som kräver en motsvarighet vid slutet. De flesta förstår aldrig dessa verkligheter, men inte så Satan.

Satan har motstått sanningen och dess utveckling alltsedan sitt uppror i himlen. När det i historien nådde den punkt då reformatörerna började tydligt förstå hur Bibeln skulle studeras, gjorde Satan det som han alltid gör och införde förfalskningar. De historiska beläggen för hans verk att förfälska sanningen visar att jesuiterna såsom Ribera och Louis de Alcazar riktade sin förfälskningsmetod särskilt mot Uppenbarelseboken. Den förvanskade metod som kallas "preterism" började under det andra och tredje århundradet med två främsta företrädare för denna falska metod. Den ene var Eusebius av Caesarea (260–339), den andre Victorinus av Pettau (död omkring 304). Båda dessa

tidiga historiska gestalter främjade den metod som hävdade att Uppenbarelseboken hade gått i uppfyllelse under Romarrikets tid genom sådana historiska gestalter som den ökände kejsaren Nero.

På 1800-talet introducerade John Darby (1800–1882) från Storbritannien ännu en satanisk metodologi, vilken också infördes i fotnoterna till den trojanska häst-bibel som kallas Scofield Reference Bible, vilken vi tidigare har identifierat. ”Dispensationalism” är ett teologiskt ramverk som delar in historien och Guds samspel med mänskligheten i åtskilda perioder, eller ”dispensationer”, i vilka Gud förvaltar sin plan på olika sätt. Jag noterar detta här, eftersom detta är en av de osanningar som infördes i rörelsen Future for America av röster från samma område där Darby hade spridit sina sataniska idéer. Darbys idéer, som angrep Future for America, åtföljdes av filosofin hos den så kallade nutida ”woke”-rörelsen, vilken främjar samma anarki som representerades av den franska revolutionen och samma tygellöshet som representerades av Sodom och Gomorra.

I dag använder den moderna adventismens teologer ett system för att dissekera Bibelns sanningar, grundat på ett dubbelt system av biblisk tolkning, som de tillämpar för att undergräva och förneka både Bibeln och Profetians Ande. De klassificerar män antingen som experter på de bibliska språken eller som experter på den bibliska historien. Således styr adventismens teologer i dag den laodiceiska adventismens sinnen, antingen genom att tolka Guds Ord utifrån den fallne människans förståelse av historien eller den fallne människans förståelse av språket. Dessa moderna yttringar av villfarelse, vilka ofta har använts för att angripa det budskap du nu läser, kommer att behandlas närmare i dessa artiklar när vi betraktar den Franska revolutionens symbolik. Satan lever, och han vet att hans tid är kort. Den sista av Millers regler, nummer fjorton, avslutas med följande stycke.

”Den gudomslära som lärs ut i våra skolor är alltid grundad på någon sekterisk trosbekännelse. Det kan duga att ta ett oskrivet sinne och prägla det med detta slag av lära, men det kommer alltid att sluta i trångsynthet. Ett fritt sinne kommer aldrig att nöja sig med andras uppfattningar. Om jag vore en lärare för ungdom i gudomslära, skulle jag först lära känna deras förmåga och deras sinne. Om dessa vore goda, skulle jag få dem att själva studera Bibeln och sända ut dem fria att göra världen gott. Men om de inte hade något eget sinne, skulle jag prägla dem med en annans sinne, skriva bigott på deras panna och sända ut dem som slavar!” William Miller, Miller’s Works, volume 1, 24.

Under tiden strax efter att Johannes Uppenbararen levde, och under reformationens dagar, frambringade Satan aktivt falsk profetisk metodik för att förvirra och fördärva sann biblisk analys. Vad som ibland förbises i dessa historiska fakta är att alla dessa sataniska metodiker var riktade direkt mot ingen annan bok än Uppenbarelseboken. Det var ämnet för var och en av dessa främjare av satanisk förvirring. Uppenbarelseboken har alltid varit Satans måltavla. Satan vet att det är Uppenbarelseboken som han måste föra krig mot. När vi inser detta faktum kan vi därefter också urskilja en annan osedd verklighet, som skymms av en annan betydelsefull sanning.

Jesuiternas falska metodologi var avsedd att förhindra en klar förståelse av att påven i den romerska kyrkan är Bibelns profetias antikrist. Varenda protestantisk reformator kom att erkänna och identifiera denna sanning. Därför, när den korrekta historien om män såsom Ribera och Louis

de Alcazar tidigare offentligt har framlagts genom tal och skrift, har historien om män såsom Ribera och Louis de Alcazar använts i syfte att påvisa de sataniska ansträngningarna att förhindra en riktig förståelse av ”syndens människa”. De skriftliga eller muntliga vittnesbörd som blottlägger avsikten med införandet av dessa sataniska metoder är riktiga så långt de räcker, men Satan försökte dölja mer än endast de bibliska bevis som identifierar antikrist som påven i Rom.

Det finns sanningar i Uppenbarelseboken som har blivit övertäckta av den förvirring som frambringats av dessa falska system för biblisk tolkning, vilka ligger utanför ämnet om mannen vars tal är sexhundrasextiosex. En av dessa sanningar är med all säkerhet den sanning som framställs när de sju församlingarna förstås i sin fullaste utveckling. Det finns sanningar inom de sju församlingarna som talar direkt till den historia som tog sin början den 11 september 2001 och slutar i söndagslagens kris. Satan har sökt hålla detta ljus begravt, och han uppfann de sataniska metoderna för att fördunkla flera sanningens ädelstenar som finns i Uppenbarelseboken, inte endast identifieringen av påven i Rom som antikrist.

Innan ”syndens människa” blev uppenbarad år 538 angrep män såsom Eusebius och Victorinus Uppenbarelseboken i ett försök att fördunkla den påvliga maktens uppkomst. Senare i historien uppfyllde Kristus sitt löfte till Tyatira och frambringade reformationens morgonstjärna (Wycliffe), och därefter frambringade Satan två framstående historiska gestalter för att föra hans sataniska verk vidare och bli dess förkämpar. Det utdragna kriget om sanningens utveckling, som når sin höjdpunkt när hemligheten i Uppenbarelseboken avtäcks, (strax före nådatidens slut) innefattar ljus från de sju församlingarna som Miller aldrig insåg, och inte heller syster White, men det kan lätt visas att både Miller och Profetians Ande stöder det nya ljuset, ty nytt ljus motsäger aldrig gammalt ljus.

”Det är ett faktum att vi har sanningen, och vi måste med fasthet hålla fast vid de ståndpunkter som inte kan rubbas; men vi får inte med misstänksamhet betrakta något nytt ljus som Gud kan sända och säga: Vi kan verkligen inte se att vi behöver något mer ljus än den gamla sanning som vi hittills har tagit emot och i vilken vi är befästa. Så länge vi intar denna hållning, tillämpar det Sanna Vittnets vittnesbörd sin tillrättavisning på våra fall: ’Och vet icke, att du är eländig och beklagansvärd och fattig och blind och naken.’ De som känner sig rika och har överflöd och inte behöver något, befinner sig i ett tillstånd av blindhet beträffande sitt sanna tillstånd inför Gud, och de vet det inte.” Review and Herald, 7 augusti 1894.

Det främsta provet på nytt ljus är huruvida det motsäger etablerad sanning och huruvida det upprätthåller de grundläggande sanningarna.

”När Guds kraft vittnar om vad som är sanning, skall den sanningen förbli för evigt såsom sanningen. Inga senare antaganden, som strider mot det ljus Gud har gett, får hysas. Människor kommer att träda fram med uttolkningar av Skriften som för dem är sanning men som inte är sanning. Sanningen för denna tid har Gud gett oss som en grundval för vår tro. Han själv har lärt oss vad som är sanning. Den ene skall träda fram, och sedan ännu en annan, med nytt ljus som motsäger det ljus som Gud har gett under bekräftelse av sin Helige Ande.” Selected Messages, bok 1, 162.

Satan har haft Uppenbarelsboken som mål för sina angrepp ända sedan Johannes nedtecknade de budskap som finns däri. Jesus sade:

Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er, att många profeter och rättfärdiga män har önskat att få se det som ni ser, men har inte sett det, och att få höra det som ni hör, men har inte hört det. Matteus 13:16, 17.

Välsignelsen som är knuten till att se och höra är välsignelsen att förstå budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse. När Johannes representerade dem i de ”sista dagarna” som ser och hör budskapet, föll han ner för att tillbe ängeln Gabriel, som omedelbart upplyste Johannes om att han inte skulle göra det.

Och jag, Johannes, såg detta och hörde det. Och när jag hade hört och sett, föll jag ner för att tillbe inför den ängels fötter som visade mig detta. Då sade han till mig: Gör det inte! Ty jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas, och deras som håller fast vid orden i denna bok. Tillbe Gud. Uppenbarelsboken 22:8, 9.

Gabriel och Johannes är båda skapade varelser, som endast skall tillbe Skaparen. Många profeter och rättfärdiga män, inbegripet änglar, har längtat efter att ”se” och ”höra” budskapet i midnattsropet när det upprepas vid världens slut.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och få höra det som ni hör, men har inte hört det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som blev sett år 1843 och 1844.

”Budskapet gavs. Och det bör inte dröja med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; det avslutande verket måste fullbordas. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges på Guds förordnande, och det kommer att svälla till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin plats för att avlägga sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

Vad rättfärdiga män (Johannes) och deras medtjänare (änglar) önskade få se var det slutliga uppfyllandet av Midnattsropet vid adventismens slut, då jorden skulle upplysas av Guds härlighet. Denna slutliga uppenbarelse av kraft i det sena regnet åstadkoms genom avsigillandet av Jesu Kristi uppenbarelse.

Om denna frälsning har profeterna ivrigt forskat och noggrant rannsakat, de som profeterade om den nåd som skulle komma er till del. De rannsakade vilken eller hurdan tid Kristi Ande, som var i dem, utvisade, när han i förväg vittnade om Kristi lidanden och den härlighet som därefter skulle följa. För dem blev det uppenbart att det inte var sig själva utan oss de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som har predikat evangeliet för er i den helige Ande, utsänd från himlen; ting som änglarna längtar efter att få blicka in i. Omgjorda därför ert sinnes länder, var nyktra, och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som skall bäras fram till er vid Jesu Kristi uppenbarelse. 1 Petrus 1:10–13.

Profeterna, de rättfärdiga männen och änglarna har längtat efter att få leva i den tid då ”nåden”, eller Guds kraft, utgjuts under den slutliga uppfyllelsen av Midnattsropet. Denna ”nåd”, som är Guds skapande kraft, bringas till människorna när Jesu Kristi uppenbarelse avförseglas. Satan vet att den väg genom vilken Guds skapande kraft förmedlas till hans folk fullbordas genom det budskap som avförseglas i Uppenbarelseboken, och därför har det varit hans yttersta strävan att förvirra, undertrycka och dölja det ljus som finns i Uppenbarelseboken. Detta ljus är inte endast identifieringen av syndens människa, ty den sanningen har redan för fullt dokumenterats av alla de protestantiska reformatörerna för århundraden sedan.

Jag var i Anden på Herrens dag, och jag hörde bakom mig en stark röst, såsom ljudet av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Vad du ser, skriv det i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesos och Smyrna och Pergamon och Thyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea. Och jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag hade vänt mig om, såg jag sju gyllene ljusstakar; och mitt ibland de sju ljusstakarna en som liknade Människosonen, klädd i en fotsid klädnad och omgjord om bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hans hår var vita såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon såsom en eldslåga; och hans fötter liknade skinande malm, såsom glödde de i en ugn, och hans röst var såsom dånet av många vatten. Och han hade i sin högra hand sju stjärnor, och ur hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen när den skiner i sin kraft. Och när jag såg honom, föll jag ner till hans fötter såsom död. Och han lade sin högra hand på mig och sade till mig: Frukta inte; jag är den förste och den siste, och den som lever; jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Amen. Och jag har nycklarna till helvetet och döden. Skriv alltså ner det som du har sett, och det som är, och det som skall ske härafter. Uppenbarelseboken 1:10–19.

Så länge adventismen upprätthöll den ”historicistiska” metodologin insåg man att alla församlingarna i Uppenbarelseboken två och tre upprepas i den sista församlingen. Tyvärr höll Satan redan vid slutet av artonhundratalet på att tillsluta adventismens ögon för den heliga metodologin, för beskyddet av den och för utövandet av den såsom en väsentlig del av deras ansvar som ”förvaltare av profetians stora sanningar”. Även medan metodologin höll på att åsidosättas inom adventismen, fanns det fortfarande sådana som tillämpade den heliga metodologin. Vi använder boken *Story of the Seer of Patmos* som ett vittnesbörd om att tillämpningen av alla församlingarna på Laodiceas historia är en giltig tillämpning av profetian. Följande är utdrag ur den boken som klargör den punkt jag syftar på.

”Det bör ihågkommas att liksom Efesos’, Smyrnas och Pergamos’ erfarenhet kommer att upprepas i den sista församlingen före Kristi andra ankomst, så kommer Thyatiras historia att ha sin motsvarighet i den sista generationen.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Haskell påpekar med rätta att de fyra första församlingarnas erfarenhet upprepas, eller som han säger: ”kommer att ha sin motsvarighet i den sista generationen.”

”Han tillämpade prövningen, men allt pekade fram mot året 1843 som den tid då världen måste välkomna sin Frälsare. Folkets tillstånd vid Kristi första ankomst upprepades nu.” Stephen N.

Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75.

Haskell talade om att William Miller identifierade år 1843 som tiden för Kristi andra ankomst, och framhåller att förhållandena vid den första ankomsten upprepades under milleritrörelsens tid. Haskell hade rätt, och syster White bekräftar att Miller själv representerades av Johannes Döparen.

”Såsom Johannes Döparen förkunnade Jesu första ankomst och beredde vägen för Hans ankomst, så förkunnade William Miller och de som slöt sig till honom Guds Sons andra ankomst.” Early Writings, 229.

Haskell identifierar till och med att under Pergamos’ historia (den tredje församlingen, som representerar kristendomens kompromiss med avgudadyrkan) upprepades Sardes’ historia, den femte församlingens historia.

”Det fanns en tid i Pergamos historia då kristendomen trodde att hedendomen var död; men i verkligheten hade den religion som till synes hade besegrats segrat. Den döpta hedendomen trädde in i kyrkan. På Sardes tid upprepades denna historia.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75, 76.

Sardes var reformationens församling, som vaknade upp och protesterade mot påvedömet sataniska villfarelser, men innan deras verk var fullbordat hade de redan börjat återvända till Rom. De tänkte, liksom Pergamos församling, att påvedömet var dött, men i verkligheten levde det fortfarande. Haskell identifierar också att över kvarlevans församling lyser ”de samlade strålarna från alla gångna tidsåldrar”.

”Över denna sista församling — kvarlevan — lyser de samlade strålarna från alla gångna tidsåldrar.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

Jag antyder inte att Haskell insåg att den fortskridande historia som representeras av de sju församlingarna också uppfylldes i det forntida Israels historia, men han bekräftar sannerligen denna sanning när han skriver att ”de samlade strålarna från alla gångna tidsåldrar” ”lyser” över ”den sista församlingen”. Det forntida Israel innefattas i ”strålarna från” ”gångna tidsåldrar”. Och fastän han upprätthåller de principer som är nödvändiga för att urskilja symboliken i de sju församlingarna i det forntida Israels historia, är jag osäker på hur djupt han uppfattade de paralleller som framställs i dessa symboler. Jag är också övertygad om att han inte insåg en ännu viktigare aspekt av de historier som representeras av de sju församlingarna, en aspekt som vi nu närmar oss.

Vi kommer att behandla denna sanning i vår nästa artikel.